

Sygn. akt V KK 259/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Edward Matwijów (sprawozdawca)

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza,
w sprawie **M. Ż.**

oskarżonego z art. 128 pkt 2 lit. d) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie
przyrody

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 listopada 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w M. w dniu 29 listopada 2012 r. skierował do Sądu Rejonowego w M. wniosek o warunkowe umorzenie postępowania przeciwko M. Ż. podejrzanemu o to, że w dniach 12 kwietnia 2012 r. o godz. 16²¹, 1 maja 2012 r. o godz. 20⁰⁸ oraz 3 lipca 2012 r. o godz. 17⁴² za pośrednictwem portalu ogłoszeniowego [www.\[...\].pl](http://www.[...].pl), ze skutkiem w M., województwa [...], posługując się nikiem M., oferował do sprzedaży ptaki z rzędu papugowatych: rozelle białolicy (*Platycercus eximus*) oraz świergotki seledynowe (*Psephotus haematonotus*) bez wymaganych dokumentów, naruszając przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony gatunków dziko żyjących zwierząt w zakresie regulacji obrotu nimi, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 128 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2009 r., Nr 13, poz. 1220 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w M., uznając, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu – na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., postępowanie karne wobec M. Ż. warunkowo umorzył na okres próby roku.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W..

Ponadto obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 9 marca 2013 r. (k. 56).

Kasacje od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów art. 66 § 2 i 3 k.k., polegające na warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec M. Ż. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 128 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1229 ze zm.), a więc zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności, pomimo braku przesłanek do zastosowania tego środka probacyjnego, bowiem przypisany mu występki nie został popełniony z pokrzywdzeniem konkretnego podmiotu, a zatem brak było możliwości pojednania się sprawcy z pokrzywdzonym, naprawienia szkody czy też uzgodnienia sposobu jej naprawienia.

W konkluzji kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, albowiem zarzut w niej podniesiony jest trafny.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 i 2 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli zostały spełnione przesłanki ogólne wymienione w § 1 art. 66 k.k., a przestępstwo nie jest zagrożone karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności.

Tymczasem występki określony w art. 128 pkt 2 lit. d powołanej ustawy o ochronie przyrody przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

W art. 66 § 3 k.k. przewidziano możliwość zastosowania warunkowego umorzenia postępowania także do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. W tym jednak wypadku, niezależnie od ogólnych przesłanek stosowania tej instytucji określonych w art. 66 § 1 k.k., niezbędne jest spełnienie jednego z wymienionych w art. 66 § 3 k.k. warunków, a mianowicie pojednania się pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienie szkody przez tego ostatniego, ewentualnie uzgodnienie sposobu naprawienia szkody pomiędzy pokrzywdzonym, a sprawcą.

W niniejszej sprawie żaden z tych warunków nie mógł być spełniony.

Występek z art. 128 pkt 2 lit. d powołanej wyżej ustawy, jako skierowany przeciwko ochronie gatunkowej zwierząt i roślin nie został popełniony z pokrzywdzeniem konkretnego podmiotu. Nie istniała zatem możliwość spełnienia przez oskarżonego któregośkolwiek warunku dodatkowego jakiego wymaga przepis art. 66 § 3 k.k., która dałaby podstawę do warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Sąd Rejonowy w M. umarzając warunkowo postępowanie karne wobec M. Ż., dopuścił się rażącego naruszenia przepisów art. 66 § 2 i 3 k.k., które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, bowiem pomimo braku przesłanek materialnoprawnych zastosował instytucję warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Z przytoczonych powyżej względów, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

aw